

CHEVY STEVENS

Zusjes

Vertaald door
Daniëlle Stensen

2016
AMSTERDAM

Voor Piper, mijn favoriete meisje

OPMERKING VAN DE AUTEUR

Hoewel er een stadje is in British Columbia dat Cache Creek heet, is mijn 'Cash Creek' verzonnen en ligt het op een andere plek. Het stadje Littlefield is ook gefingeerd. Alle andere plaatsen bestaan echt.

DEEL EEN

Jess

HOOFDSTUK 1

Juli 1997

We waren pas een uur onderweg, maar de tank was al bijna leeg. De witte lijn van de snelweg vervaagde voor mijn ogen, mijn oogleden zakten naar beneden. Het was drie uur 's nachts en we hadden al een paar dagen nauwelijks geslapen. Dani reed, haar gezicht was bleek, haar lange donkerblonde haar was onder een honkbalpet gestopt en was er aan de achterkant doorheen getrokken in een geïmproviseerde paardenstaart, haar ogen keken recht vooruit. Ze heette Danielle, maar we noemden haar gewoon Dani. Ze was met haar bijna achttien jaar de oudste en de enige met een rijbewijs. Ze had nog bijna geen woord gezegd sinds we uit Littlefield waren vertrokken.

Rechts van me zat Courtney ook uit het raam te staren. Toen haar favoriete countrynummer, 'Wide Open Spaces' van de Dixie Chicks, op de radio kwam, zette ze hem uit om daarna meteen weer naar buiten te staren in de donkere nacht. Ze veegde over haar wangen en ik zag dat ze huilde. Ik gaf een kneepje in haar hand en ze greep de mijne vast. Haar haren hingen los, aan de ene kant waren ze naar voren geduwd in een poging de brandwond te verbergen die een pijnlijke rode plek had achtergelaten op haar kaak.

We waren nog nooit zo ver van huis geweest. We hadden een kaart gevonden bij de ijzerwinkel – Dani had hem gestolen ter-

wijl Courtney en ik op de uitkijk stonden – en hadden zorgvuldig onze route naar Vancouver gepland. We dachten dat we het wel in achttien uur zouden halen, als de pick-up er niet mee ophield. Maar we moesten eerst in Cash Creek stoppen om geld te lenen van een van Courtneys oude vriendjes.

Het was half juli en zo warm dat je als je buiten liep het gevoel had dat je huid kookte. We waren goudbruin, we hadden sproeten op onze gezichten en armen, een familietrekje. Er werd al een maand gewaarschuwd voor bosbranden en een paar stadjes waren al geëvacueerd. Alles was uitgedroogd, de velden waren lichtgeel, het onkruid in de greppels was overdekt met grijs stof. We droegen korte spijkerbroeken en t-shirts, onze huid was zelfs midden in de nacht bezweet en de lucht rook heet.

Ik raakte de camera aan die om mijn nek hing. Ik had hem van mijn moeder gekregen toen ik tien was, net voor ze overleed. Dani vond het vreselijk als ik een foto van haar nam, maar Courtney vond het geweldig – vroeger althans. Ik wist niet of dat nu nog zo was. Ik wierp nog een blik op haar en keek toen naar mijn afgekloven nagels. Soms stelde ik me voor dat ik er nog steeds bloed onder zag zitten, alsof dat net zo in mijn huid was getrokken als in onze vloer.

‘We moeten zo tanken,’ zei Dani plotseling. Ik schrok ervan.

Courtney draaide zich weer terug van het raam. ‘Hoeveel geld hebben we?’

‘Niet genoeg.’ Voordat we waren vertrokken hadden we wat benzine overgeheveld uit de pick-up van burens en hadden we al het eten dat we konden vinden verzameld. We hadden fruit en groente van de akkers van de boerderijen gehaald, eieren onder kippen vandaan gepakt en alles in onze koelbox bewaard. Onze kasten waren leeg geweest – we hadden geleefd op soep, macaroni met kaas uit pak, rijst en de laatste paar pond hertengehakt van de bok die pa in de lente had geschoten. We legden ons geld bij elkaar; ik had een paar dollar van het babysitten en Dani had

nog wat geld over van toen ze had geholpen met hooien, maar ze had er dat jaar al heel veel van uitgegeven in een poging ons hoofd boven water te houden.

‘We zouden wat geld kunnen krijgen voor je camera,’ had ze gezegd.

‘Geen sprake van!’

‘Courtney heeft haar gitaar ook verkocht.’

‘Je weet toch wat de echte reden is dat ze hem verkocht heeft?’ had ik gevraagd. Toen had Dani niets meer gezegd. Ik had me rot gevoeld, maar ik kon het niet, ik kon geen afstand doen van het enige mooie dat ik had.

‘Wat moeten we doen?’ zei ik nu.

‘We gaan benzine stelen,’ zei Dani boos.

Dani klonk altijd kwaad, maar ik schonk er pas aandacht aan als ze echt kwaad was. Dan maakte ik me uit de voeten.

Ze had het volste recht om boos te zijn. Dat hadden we allemaal.

In het volgende dorp vonden we een pompstation, een oude Chevron met twee antieke pompen en een lange schaduwachtige figuur achter het raam. Was hij de enige die aan het werk was? We reden naar de achterkant, het grind knarste onder onze wielen. Dani zette de motor uit en we bleven zitten terwijl hij tikte. Ik hield mijn camera stevig vast.

‘Jess, ga naar binnen en kijk of er niemand anders is,’ zei Dani.

Ik keek haar aan, maar haar gezicht en profiel stond strak. ‘Oké.’ Ik probeerde te klinken alsof ik vertrouwen in mezelf had, maar zoiets hadden we nog nooit gedaan – we hadden alleen eten en make-up gestolen, kleine dingetjes. Natuurlijk moest ik het doen. Courtney was te knap; ze had hetzelfde donkerbruine haar dat we allemaal hebben, maar zij deed er waterstofperoxide in zodat ze highlights kreeg en ze had de blauwe ogen van onze vader, die nog feller leken nu haar huid zo gebruind was. En

nu, met haar brandwond, zouden mensen zich haar herinneren. Maar ik was klein met mijn veertien jaar, met onopvallend toffeekleurig haar en groene ogen. Mensen vergaten mij.

Het belletje klingelde toen ik de deur opendeed. De man achter de toonbank keek op. Hij was jong, misschien begin twintig, en had lange bakkebaarden en acne. Ik keek om me heen en zag niemand anders aan het werk. De winkel was leeg en er waren geen beveiligingscamera's of monitors. Ik schraapte mijn keel.

‘Mag ik de sleutel van het toilet?’

Hij schoof de sleutels over de toonbank en keek toen weer in zijn tijdschrift. Ik snuffelde in de schappen, liep toen buitenom naar de achterkant van de winkel, waar een bord aangaf dat daar de toiletten waren. Voor vrachtwagenchauffeurs was er een ruimte met wasmachines naast de toiletten. Ik trok de muntlaatjes naar buiten en keek of er geld onder de machines lag. Soms heb je geluk, maar vandaag niet. In de vuilnisbak vond ik een paar blikjes en een pizzadoos met een paar korsten. Mijn maag knorde, maar ik liet de doos liggen en ging naar de andere ruimte, waar ik mijn behoefte deed en mijn handen waste. Ik keek in de spiegel. Mijn ogen waren groot, bang. De tl-buizen boven mijn hoofd zoemden luid, het toilet leek plotseling koud en leeg.

Ik draaide mijn gezicht zodat ik de blauwe plek op mijn kaak kon zien. De make-up was uitgelopen. Ik wreef erover met mijn vinger, maakte hem weer glad. Ik deed een stap achteruit en keek naar mijn spiegelbeeld. Ik probeerde mijn ogen tot spleetjes te knijpen en mijn schouders te rechten, trok mijn pet stevig naar beneden, zodat ik er stoerder uitzag, meer als Dani. Het werkte niet.

Ik bracht de sleutel terug en liep weer naar de pick-up.

‘Hoe is de situatie?’ zei Dani door het raampje.

‘Alleen die vent achter de toonbank – hij leest een meidenblad.’

Ze knikte.

‘Wat nu?’ vroeg ik.

‘Courtney, ga met hem praten.’

‘Shit, waarom ik?’ vroeg Courtney.

Dani wierp haar een blik toe. Courtney zuchtte diep, deed het bovenste knoopje van haar shirt open en stapte uit de pick-up.

‘Ik ga ook,’ zei ik.

‘Nee. Jij blijft in de auto, Jess.’

‘Maar ik heb honger!’

‘Jezus christus.’ Dani zeurde altijd over mijn ‘holle kies’, maar ze gaf me toch altijd extra eten.

Ik liep achter Courtney aan het winkeltje in. Ze leunde over de toonbank en begon een praatje met de jongen, die zijn blaadje onmiddellijk neerlegde en zich omdraaide zodat hij haar kon aankijken. Vanuit mijn ooghoek zag ik Dani naar een pomp rijden. Snel liep ik door de gangpaden en stopte chocoladerepen en snacks in mijn zakken. Courtney keek af en toe uit het raam; ze wachtte op het teken. Ik hield Dani ook in het oog. Uiteindelijk trok ze de pet van haar hoofd en veegde haar voorhoofd af.

Ik liep de winkel uit en sprong in de pick-up. Courtney pakte de pen die de jongen haar voorhield en schreef iets op een papiertje. Hij glimlachte breeduit. Ze deed alsof ze de zakken van haar spijkershort nazocht, toen schudde ze haar hoofd en knikte naar de pick-up.

Nu liep ze terug naar ons, langzaam, heupwiegend. Ik zag dat de jongen gefixeerd naar haar keek. Ze stapte in, deed alsof ze haar portemonnee zocht en sloeg toen het portier achter zich dicht. Dani stampte op het gaspedaal. De pick-up reed slingerend de weg op, slipte bijna op de stoffige, droge berm. Ik keek toe hoe de jongen het pompstation uit rende, met in zijn hand een telefoon, waarmee hij de politie al belde. Onze kentekenplaat was besmeurd met opgedroogde modder, maar mijn hart bonkte nog steeds. Als we werden gepakt, zouden we worden teruggebracht naar Littlefield en dan zou de politie vragen gaan stellen – heel veel vragen.

Ik draaide me om en pakte mijn chocoladerepen. We aten, stil in het donker.

‘Weten jullie nog dat pa elke kerst Caramilk-repen voor ons kocht?’ Courtneys stem klonk zacht, de herinnering was overweldigend.

Ik kauwde nu langzamer, de tranen sprongen me in de ogen. Het was jaren geleden dat pa chocoladerepen voor ons had meegenomen, niet meer sinds onze moeder was gestorven.

Ik had hem pas drie dagen geleden vermoord.

HOOFDSTUK 2

Littlefield Drie dagen eerder

Pa was deze keer een maand weg geweest, hij werkte in Alberta op een booreiland. Voordat hij die baan had gekregen, werkte hij voornamelijk in de bouw in en om het dorp en de boerderij waar we woonden. Littlefield was een dorp bij de grens met Alberta en er was niet veel werk – voornamelijk in de land- of bosbouw aangezien de fabriek was gesloten – dus veel mannen werkten in Calgary, op een paar uur afstand. Pa zei dat hij meer kon verdienen in Alberta en misschien was dat ook wel zo, maar we zagen er nooit wat van. Hij werkte drie weken aan een stuk en was dan een week vrij. Op weg naar huis vanaf het booreiland stopte hij altijd bij een paar cafés en bleef dan doorgaans drinken tot aan zijn volgende dienst.

Ik wist echter zeker dat het deze keer anders zou gaan. Mijn vijftiende verjaardag kwam eraan en hij had tegen me gezegd dat hij iets bijzonders zou meenemen. Ik had er de hele week aan zitten denken.

‘Hij neemt helemaal niets voor je mee,’ had Dani die ochtend gezegd.

‘Hij heeft het beloofd,’ zei ik.

‘Ja, en?’

Ik keek haar niet aan, stak alleen nog een lepel roerei in mijn mond. Tegenover me aan tafel zat Courtney akkoorden te oe-

fenen op haar gitaar, ze schreef wat op in een notitieboekje. Ze wierp me een glimlach toe.

‘Ik schrijf wel een liedje voor je,’ zei ze. ‘Voor je verjaardag.’

‘Dat zou cool zijn.’ Ik glimlachte terug.

‘Jess, ik wil gewoon niet dat je teleurgesteld raakt,’ zei Dani vanaf het andere eind van de tafel.

‘Ik weet het, maar ik heb er een goed gevoel over. Ik denk dat hij iets meeneemt voor mijn camera, een nieuwe lens misschien.’

‘Wat ben je toch een sukkel.’ Dani zei altijd tegen me dat ik te veel hoop had, dat pa nooit zou veranderen. Maar soms dronk hij wekenlang niets. Misschien zou hij er op een dag helemaal mee ophouden.

Ik verwachtte half dat ik pa’s pick-up al op de oprit zou zien staan terwijl ik naar ons huis liep, of dat hij me met brullende motor voorbijreed, lachend omdat hij me in het stof liet stikken. Ik keek achter me. In de verte hoorde ik de kalveren loeien en een tractor op het veld. Ik richtte mijn camera op een mooi vogeltje dat op het hek zat en nam toen nog een foto van ons huis. Dani was thuis. Ik wist dat ze in een rothumeur was door de manier waarop ze de pick-up had geparkeerd – overdwars, met de ramen open, de grille raakte bijna het stoepje – en door de muziek die uit het huis schalde. Ik vertraagde mijn pas.

Ik vond het niet erg om op de boerderij te wonen, maar ik wilde dat hij van ons was. De bank had ons vorige huis verkocht. Dat was een mooi huis geweest; ik herinnerde me de schommel op het terras aan de voorkant nog, het witte hek dat tot aan de weg liep, dat pa elk jaar opnieuw verfde. Dit was een oud huis van een boerenknecht op een veeboerderij, maar we hadden veel ruimte, een grote tuin voor pa’s spullen en we hadden het werk nodig. Nadat mama was overleden – ze was frontaal aangereden door een vrachtwagen met hooi – raakte pa zijn baan kwijt. Hij ging maandenlang naar Calgary. Ik was net tien geworden. Courtney was elfenhalf en Dani bijna dertien. We belandden in pleeggezinnen.

Ze konden er geen vinden die ons allemaal wilde opnemen, dus ik kwam terecht bij een gezin dat al zes kinderen had, van wie er twee gehandicapt waren. Er was nooit genoeg eten voor iedereen. Ik wachtte altijd tot mijn pleegmoeder niet keek en scheidde dan wat aardappelpuree of wat we ook aten op de borden van de kleintjes, waarbij ik waarschuwend met mijn hoofd schudde dat ze het stil moesten houden. Als een van hen het vergat en 'Dank je wel!' riep, draaide mijn pleegmoeder zich razendsnel om en hadden we uiteindelijk helemaal niets. Ik ben een keer van huis weggelopen, ik wilde naar mijn zussen toe, maar ik werd opgepakt door de politie. Later kwam ik te weten dat zij ook een paar keer hadden geprobeerd weg te lopen. Het lukte ons allemaal niet.

Uiteindelijk, na vijf maanden, kwam pa terug en hij beloofde nuchter te blijven.

Courtney vertelde me wat over haar pleeggezin; dat de vader naar haar gluurde als ze onder de douche stond, dat de moeder haar sloeg als hij niet keek.

Dani praatte niet veel over haar pleeggezin, ze zei alleen dat de mensen oud waren geweest, het niet meer redden op hun boerderij en hulp nodig hadden. Ik weet niet of ze haar akelig behandelden – ze zei er nooit iets over. Soms vroeg ik me af of ze daar nog steeds wilde zijn. 'Vond je het leuker dan voor ons zorgen?' vroeg ik. Ze gaf me speels een draai om mijn oren en zei: 'Doe niet zo dom.'

Toen ik het huis binnen kwam, was ze de keuken aan het vegen en ik rook het schoonmaakmiddel met dennengeur. Alle ramen stonden open.

'Waar ben jij geweest?' vroeg ze. 'Ik heb je gezocht in de stal.'

'Ingrid had hulp nodig in de wei.'

Tijdens het schooljaar werkten we 's avonds en in het weekend op de boerderij, maar in de zomer werkten we wanneer ze ons nodig hadden. Onze armen en benen waren gespierd, onze han-

den zaten onder de blaren – Courtney smeerde er altijd lotion op en was met haar nagels bezig. Dani was als het kon de hele dag in de wei; ze reed met een glimlach op haar gezicht op de tractor, met haar haren onder een grote cowboyhoed. Soms ging ze na school zelfs naar haar vriendje, wiens familie in de boerderij naast ons woonde, om te helpen. Ik vond het niet erg om op het veld te werken, maar ik werkte liever met dieren. De lente was mijn favoriete seizoen, dan werden alle jonkies geboren, maar ik weigerde het vlees te eten, wat pa woest maakte. Daarvoor ben ik wel een paar keer in elkaar geslagen.

‘We moeten het hier schoonmaken voordat pa terugkomt,’ zei Dani.

‘Oké.’ Ik begon de afwas te doen die al minstens een week op het aanrecht stond, ik boende op het aangekoekte eten en stelde me een groot diner voor als pa thuiskwam. Ik hoopte dat ik met hem mee mocht om boodschappen te doen.

Toen pa ons uit de pleeggezinnen had gehaald, had hij deze plek gevonden en had hij zich maanden in bedwang gehouden. En toen begonnen de blikjes bier zich op te stapelen. Er kwamen een paar keer agenten aan de deur, die vroegen of alles goed was met ons, maar we hielden onze mond stijf dicht. Als leraren vroegen naar een blauw oog of blauwe plek die we niet konden verbergen, zeiden we dat we gevallen waren of gewond waren geraakt op de boerderij, door een vals paard. Als Dani hoorde dat iemand ons pestte, dan leefde ze zich uit in datgene waar wij zo in getraind waren te ontvangen. Ik zei het niet tegen haar als iemand me pestte met de geur van mest aan mijn schoenen of als iemand Courtney uitschold. Daar voelde Dani zich alleen maar rot om.

‘Waar is Courtney?’ vroeg ik.

Dani haalde haar schouders op. ‘Waar is ze normaal gesproken?’

Ze was er weer eens vandoor met een jongen. Ik vroeg me af wie het deze keer was.

Dani en ik hadden het huis schoongemaakt tegen de tijd dat Courtney weer thuiskwam. We waren in de achtertuin, we zetten bierblikjes neer om te oefenen met schieten. Pa liet zijn wapen bij ons achter als hij de stad uit ging – een oud Cooley .22 semiautomatisch geweer dat hij van zijn vader had gekregen – en zorgde ervoor dat we genoeg kogels hadden. Hij zei dat hij wilde dat we voor onszelf konden zorgen. We hadden niet veel tijd om rond te lummelen, maar we vonden het leuk om op dingen te schieten of te gaan vissen. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes, richtte op het blikje, hield mijn adem in en haalde de trekker over. Het blikje vloog in de lucht.

‘Goed schot!’ zei Courtney met haar omfloerste stem achter me.

Ik liet het geweer zakken en draaide me om. Courtney liet een blikje bier op een heup rusten en had een sigaret in haar hand. Haar lange haar was vochtig en zat in de war en ze had haar honkbalpet achterstevoren op. Ze droeg een donkere zonnebril die veel te groot was voor haar gezicht, wat er cool uitzag, en een bikini-topje met een zwarte tanktop eroverheen.

‘Ze kan goed schieten,’ zei Dani. Ze gaf niet vaak een complimentje, dus het betekende echt wat als ze het wel deed. Ik hield van schieten, ik hield van dat ogenblik waarop alles in focus komt, als het op een fractie van een seconde aankwam. Hetzelfde gold voor mijn camera: je zag de compositie, je bereidde je voor, haalde adem en dan: boem!

‘Jezus, wat is er met je broek gebeurd?’ vroeg Dani. Courtneys spijkersshort was zo kort afgeknipt dat je de onderkant van haar zakken aan de voorkant kon zien.

Courtney lachte. ‘Leuk hè? Daar worden de jongens wííííld van.’ Ze zong de laatste woorden. Courtney was altijd aan het lachen of zingen. Mama zei altijd dat Courtney al zong voordat ze kon praten. Ze kon ook heel goed gitaar spelen, ze had een tweedehandsgitaar gekocht en het zichzelf geleerd door naar de radio te luisteren.

‘Je kunt wel bijna alles zien zo.’ Dani droeg een afgeknipte spijkerbroek – dat deden we allemaal – maar Courtney droeg altijd de kortste, waarvan de gerafelde gebleekte zoom contrasteerde met haar goudkleurige huid. Ik keek eerst naar haar benen en toen naar die van mij en vroeg me af of ik ermee weg zou komen als ik mijn short nog drie centimeter korter zou afknippen.

‘Hier, neem een biertje en hou je kop,’ zei Courtney.

Dani grinnikte en pakte het biertje aan. Ze opende het blikje met een plop en nam een grote slok.

‘God, wat heerlijk.’

Courtney gaf me er ook een. Ik nam een slok, genoot ervan hoe koud het aanvoelde toen het op deze warme dag door mijn droge keel naar beneden gleed. Ik hield van bier, van het doezelige gevoel dat alles erdoor kreeg, van de moutachtige smaak, maar de geur deed me altijd aan pa denken.

‘Waar heb je dat bier vandaan?’ vroeg Dani.

‘Van een vriend.’

Dani schudde haar hoofd. Je kon niet veel zeggen tegen Courtney. Ze deed toch wat ze wilde. Dani zou boos op haar worden, maar dan zou Courtney haar vastgrijpen in een grote omhelzing, een maf liedje voor haar zingen of haar op de een of andere manier aan het lachen krijgen. Ze werkte hard, maar ze ontspande zich ook vol overgave. Als Dani haar achter de broek zat dat ze moest gaan slapen, zei ze: ‘Ik slaap wel als ik dood ben.’

Dani wees naar de sigaretten en Courtney gooide haar het pakje toe. Sigaretten waren ook een luxe. Soms stalen we er een paar uit pa’s pakje als hij thuis was, of van een van de knechten. Dan gingen we op de veranda zitten en rookten we een peuk. Nu zaten we op de rotsachtige rand van wat ooit een mooie tuin was geweest die rond het huis lag. Tegenwoordig bestond hij alleen uit onkruid. Dani bleef proberen groenten te telen in de achtertuin, maar pa reed telkens weer over haar stukje grond heen.

Courtney gaf me een sigaret en stak hem aan met de hare. Ik

zette het geweer tegen de warme rotsen en nam een trek, terwijl ik goed keek hoe Dani dat deed. Ze opende haar mond ietsje om de rook naar buiten te laten, op één lange, luie uitademing. Ik leunde naar achteren zodat ze niet kon zien dat ik probeerde de rook op dezelfde manier uit te blazen.

Het was pas half juli en het gras was al dood, net als de bloemen die we hadden geplant. Het grootste deel van onze voortuin bestond uit zand. Pa sleepte altijd spullen van de schroothandel mee naar huis en het terrein lag vol met oud ijzer en hout. Het huis was in een slechte staat – in de winter moesten we houten platen tegen de ramen spijkeren – maar ik vond de enorme veranda aan de voorkant wel mooi. Ik wilde pa vragen of we hem konden schilderen.

Ik nam nooit vrienden mee naar huis en op school bemoeiden we ons met niemand. Dani was doorgaans samen met haar vriendje, Corey, die op een conservatieve boerenjongensmanier best wel leuk was, met zijn gebruide huid, witte tanden en kuiltjes in zijn wangen. Courtney spijbelde altijd of was samen met een jongen; de meeste andere meisjes vonden haar niet aardig. Ik ging mee met mijn zussen of deed mijn huiswerk in de pauzes. Dani hing mijn rapport aan de koelkast, zoals mama altijd deed. Ik hielp hen soms met hun huiswerk. Courtney liet me dat van haar maken zodra ze kon, maar dat vond Dani niet goed.

Dani ging op laadklep van haar pick-up zitten. Het was een oude Ford, zilverkleurig waar hij niet verroest was. Ze had hem goedkoop van de vader van haar vriendje gekocht en had hem afbetaald door te werken. Hij was bijna altijd kapot. Ze hield hem netjes, er hing een luchtverfrisser met kokosnootgeur aan de achteruitkijkspiegel, maar dat verhulde de stank van mest van onze laarzen niet. Ik schopte altijd tegen de bumper, om te proberen het vuil van mijn laarzen te krijgen voordat ik erin ging zitten, anders schreeuwde ze tegen me.

Courtney nam een lange trek. ‘Ik ga straks weer uit.’

‘Ben je gek geworden?’ zei Dani.

‘Als hij terug is, duurt het nog uren voordat hij thuiskomt.’

‘Dat weet je niet zeker,’ zei ik. Soms stopte hij bij Bob, zijn vriend in de stad, en dan gingen ze de kroegen langs, maar andere keren kwam hij rechtstreeks naar huis.

Ze trok aan het haar op mijn achterhoofd. ‘Relax.’

Courtney deed alsof het haar niet kon schelen wat pa haar aandeed, maar ik wist dat ze bang voor hem was. Mama was de enige geweest die hem onder controle had kunnen houden, maar ook bij haar ging hij aan de boemel met zijn vrienden, waarna hij schreeuwend thuiskwam en met van alles ging smijten en bordes kapot gooide. Een paar maanden voordat ze overleed had ze hem eruit geschopt, maar met vleierige praatjes had hij haar overgehaald hem weer binnen te laten, nuchter en vol beloftes dat hij dat zou blijven. Mama was een tijdje heel gelukkig – dat waren we allemaal. Pa bleef nuchter tot de avond dat we erachter kwamen dat ze dood was. Soms denk ik eraan hoe verdrietig ze zou zijn over wat er met ons gebeurde, hoe kwaad ze op pa zou zijn geweest.

Ik keek weer langs de straat, zag voor me dat zijn pick-up dichterbij kwam.

‘Beloof je me dat je vroeg thuiskomt?’ vroeg ik. De laatste keer dat pa Courtney had betrappt toen ze naar binnen sloop, had ze dagenlang niet kunnen zitten.

‘Dat beloof ik,’ zei Courtney.

‘Hij heeft tegen je gezegd wat er zou gebeuren als je het weer verknalde.’ Dani liet haar sigaret in het zand vallen en drukte hem uit met haar hak. ‘Hij heeft je gewaarschuwd.’

‘God, jullie zijn echt paranoïde,’ zei Courtney. ‘Hij is niet eens in het dorp.’

Maar ik had gezien hoe ze naar de weg had gekeken voordat ze het geweer oppakte.

‘Kom, we gaan nog een paar blikjes omverschieten.’